

Първо съобщение

Божията заповед, обещание и насърчение към Исус Навин

Пасажи от Писанията: Ис. Нав. 1:1-9

I. Исус Навин е пробраз на Христос от гледна точка на следните аспекти:

- А. Старогръцкият еквивалент на еврейското име *Йешуа* е *Исус* (Евр. 4:8; Деян. 7:45), което означава „Йехова Спасителят“ или „спасението на Йехова“ (Мт. 1:21; Чис. 13:16):
1. Бидейки наш Водач, Христос е истинският Исус Навин като Началник на нашето спасение (Евр. 2:10; 4:8), за да ни въведе в слава и в почивката на обещаната от Бога земя, в която Той самият е нашият съвършен мир и пълно задоволение (2:10; 4:11; Втзк. 12:9; Мт. 11:28-30).
  2. Исус Навин типизира Христос като благодатта, заменяща закона, символизиран от Мойсей (Ис. Нав. 1:2а; Йн. 1:17). Когато законодателят Мойсей умря, Исус Навин беше издигнат, за да въведе народа в добрата земя (Ис. Нав. 1:1-4). Той типизира Господ Исус като нашият Предводител, Който ни въвежда в наслаждението на Самия Него като наша почивка, като реалността на добрата земя (Втзк. 8:7-10; 12:9; Фил. 1:19; Еф. 3:8; Кол. 1:12; 2:6-7; Евр. 4:8-9; Мт. 11:28-29).
- Б. Във войната срещу Амалик (Изх. 17:8-16) Амалик типизира плътта като съвкупност на падналия стар човек. Исус Навин типизира настоящият и практичен Христос като обитаващият в нас, воюващ Дух, Който се бори срещу плътта и я умъртвява (Римл. 8:9-13; Гал. 5:16-17, 24):
1. Целта на плътта е да ни попречи да влезем в пълното наслаждение на всесъдържащия Христос като нашата добра земя.
  2. Божията икономика ни избавя от плътта и ни въвежда в Духа, за да можем да участваме в благословието на богатствата на Триединния Бог – Римл. 7:17—8:2; Гал. 3:14; Еф. 1:3-14.
- В. На четирийсет годишна възраст Исус Навин се присъедини към Халев; те двамата бяха част от дванайсетте съгледвачи. Техните сърца бяха пълни с вяра, защото те приемаха Божието слово за своя вяра, за да се грижат за Божиите интереси, така че Божият народ да завладее добрата земя. Само двама победители сред Божиите изкупени в пустинята – Исус Навин и Халев – получиха наградата на добрата земя – Чис. 13:30; 14:6-9, 27-30; Римл. 10:17; Гал. 3:3, 5; Евр. 11:5-6; Фил. 3:13-14; вж. Деян. 6:5:
1. Съгласно летописа в 13-та и 14-та глава на Числа израилтяните имаха зло сърце на неверие. Исус Навин и Халев увещаваха и предупреждаваха народа, казвайки: „Не въставайте против Господа“ (9-ти стих). Тези думи ни показват, че ако не вярваме в Господа, ние се бунтуваме срещу Него – Чис. 13:31-33; 14:1-3, 6-11; Втзк. 1:26, 32.
  2. Ако искаме напълно да притежаваме Христос като добрата земя, трябва да молим Господа да ни спаси от злото сърце на неверие. Наличието на закоравяло сърце е признак за отпадане, за отвръщане от живия Бог – стих. 25-26, 28, 35-39; 9:23; Деян. 6:5а; Евр. 3:7-13.
  3. Ние християните ходим с вяра, а не с виждане (2 Кор. 5:7). Това означава, че трябва постоянно да гледаме на Исус, на Начинателя и Усъвършителя на нашата вяра (Евр. 12:1-2). Нашата вяра не произлиза от самите нас, а от Него, Който влага Себе Си като вярващия елемент в нас, за да може да вярва за нас (Гал. 2:20; 2 Петр. 1:1).
  4. Трябва да осъзнаем, че за християните неверието е най-големият грях. Ако се хванем здраво за Божието Слово и вярваме в него, всичко ще бъде наред. Когато живеем чрез чувствата си и не упражняваме духа си на вяра и не обръщаме сърцето

си към Господа, за да вярваме в божествените факти в Божието Слово, което е Божият завет, Божието завещание за нас, ние се бунтуваме против Божието Слово, обиждаме Бога и Го правим лъжец – Втзк. 1:25-26; Евр. 3:12, 16-19; 4:2, 6; 11:1; Римл. 3:4.

5. Не бива да се чувстваме заплашени и да се страхуваме от облаците на нашите убеждения, чувства и обкръжаваща среда. Трябва да живеем под новия завет и да не вярваме на провалите, слабостите, тъмнината и отрицателните неща. Ние сме хората на завета и разполагаме със стихове на обещания за посрещането на всяка ситуация – Бит. 9:8-17; Откр. 4:2-3; Плач 3:22-23; Римл. 8:1; 2 Кор. 12:9; 2 Тим. 1:10; 2:1; Юда 24; 1 Йн. 1:9; 1 Кор. 1:9.
6. Нашият дух е „банковата сметка“ на възкръсналия, духовен Христос като реалността на всички завещания на новия завет. Чрез закона на Духа на живота всички тези завещания се раздават в нас и стават реални за нас. Тъй като църковните хора се намират под завета, ние на практика можем да се наричаме църквата на завета – Ис. 42:6; 49:8; Римл. 8:2, 10, 6, 11, 16; Евр. 8:10; Йн. 16:13.

II. „Никой няма да може да устои против тебе през всичките дни на живота ти. Както бях с Мойсей, така ще бъда и с тебе. Няма да се отделя от тебе, нито ще те оставя. Бъди силен и смел; защото ти ще разделиш в наследство на този народ земята, за която съм се клел на бащите им, че ще им я дам. Само бъди силен и твърде храбър, за да постъпваш внимателно според целия закон, за който слугата Ми Мойсей ти даде заповед; не се отклонявай от него нито надясно, нито наляво, за да имаш добър успех, където и да идеш“ – Ис. Нав. 1:5-7:

- А. Фактът, че Йехова каза на Исус Навин, че ще бъде с него така, както беше с Мойсей, е голямо нещо. В един случаите Господ каза на Мойсей: „Моето присъствие ще върви с теб, и аз ще ти дам почивка“ (Изх. 33:14). Понеже Мойсей беше доста приближен до Божието сърце и беше човек според Божието сърце, той в пълна степен се наслаждаваше на Божието присъствие.
- Б. В Новия Завет присъствието на Исус е Емануил, което означава „Бог с нас“ (Мт. 1:23; 18:20; 28:20). Христос като Духът на реалността, като животворящият Дух, е Емануил, присъствието на Божествената Троица в нашия дух (2 Тим. 4:22).
- В. Трябва постоянно да упражняваме духа си на вяра, за да бъдем силни и смели да се наслаждаваме на всесъдържащия Христос, символизиран от добрата земя, като залогът за нашето наследство днес, което едно предвкушване на нашето пълно и вечно наследство на чудесния Христос в следващия век и във вечността – 2 Кор. 4:13; Еф. 1:14, 18; 2 Кор. 1:22; 5:5-6а.
- Г. Трябва да приемаме Господа като наша сила и смелост, за да величаем Христос във всички обстоятелства, което означава да Го преживяваме с най-голямо наслаждение (Фил. 1:20; 4:11-13). Винаги можем да заявяваме: „Господ е светлина моя и избавител мой; от кого ще се боя? Господ е сила на живота ми; от кого ще се уплаша?“ – Пс. 27:1.
- Д. Някога смъртта царуваше над нас (Римл. 5:14) и ние бяхме нейни роби и постоянно се бояхме от нея. Тъй като Господ унищожил дявола и анулирал смъртта (Евр. 2:14-15; 2 Тим. 1:10), ние вече не се страхуваме от смъртта и сме освободени от нейното робство.
- Е. „Господ няма да отхвърли народа Си, / нито ще остави наследството Си“ (Пс. 94:14). „Господ ми е помощник; няма да се убоя; / какво ще ми направи човек?“ (Евр. 13:6). „Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?“ (Римл. 8:31).
- Ж. Трябва да разпалваме дадения ни от Бога дух, който не е дух на страх, а на сила, любов и себевладеене (2 Тим. 1:6-7). Нашите чувства са просто една лъжа. Винаги трябва да вярваме и да заявяваме, че сме силни, че сме изпълнени с любов и имаме пълна яснота. Тогава ще можем да „бъдем силни и смели“ (Ис. Нав. 1:6) да навлезем във всесъдържащия Христос и да Му се наслаждаваме като на добрата земя.

3. Не бива да се отклоняваме „нито надясно, нито наляво“ (7-им стих) от святото Слово, свързано с небесното видение на Божията икономика, за да можем да имаме успех, където и да отидем, като се обхождаме достойно за Господа и да „Му бъдем угодни във всичко“ (Кол. 1:10). По този начин още преди да бъдем грабнати и преселени, ще можем да придобием свидетелството, че сме били „угодни на Бога“ чрез постоянна вяра в това, че Той е, а ние не сме (Евр. 11:5-6; Бит. 5:21-24).

Ш. „Тази книга на закона да не се отдалечава от устата ти; а да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще сполучиш в пътя си и тогава ще имаш добър успех. Заповядвам ти: бъди силен и смел; да не се плашиш и да не се страхуваш; защото Господ, твоят Бог, е с тебе, където и да идеш“ – Ис. Нав. 1:8-9:

- А. Исус Навин беше длъжен постоянно да бъде зает с Божието слово и да му позволява да се вселява в него (вж. Кол. 3:16). Когато сме заети и изпълнени със словото, ще имаме успех и ще сполучим да завладеем обещаната от Бога земя.
- Б. Ключът на Исус Навин към изпълняването на всичко, написано в Божието Слово, както и ключът към неговото благоденствие, успех, сила и смелост в превземането на обещаната от Бога земя, се състоеше в това да не позволява Божието слово да се отдалечава от устата му, а да размишлява върху него ден и нощ. Словосъчетанието *устата ти* показва, че размишлението се е вършело най-вече на глас:
1. Еврейската дума за *размишлявам* е богата по значение. Тя включва мисълта за поклонение, за разговор със самия себе си, за говорене на глас. Да размишляваме над словото означава да вкуσαμε от него и да му се наслаждаваме чрез внимателно размишление – Пс. 119:15, 23, 48, 78, 97-100, 148, вж. стих. 9-11.
  2. Молитвата, говоренето на себе си и хвалението на Господа също могат да бъдат включени в размишлението над словото. Да размишляваме над словото на Бога означава да се наслаждаваме на словото Му, което е Неговият дъх (2 Тим. 3:16), и по този начин да се изпълваме с Бога, да вдишваме Бога и да получаваме духовна храна.
  3. Да размишляваме над Словото означава да „преживяме“ като тревопасните крави (Лев. 11:3). Когато размишляваме над Божието слово, ние го приемаме и го разглеждаме внимателно отново и отново. Както кравата преживя, така и ние трябва да правим това, когато четем молитвено словото рано сутрин, за да можем да получим храна, размишлявайки над това, което получаваме от Божието слово.
- В. Псалмистът казва: „За правилата Ти ще размишлявам / и Твоите пътища ще зачитам. / В наредбите Ти ще се наслаждавам; / няма да забравя Твоето слово“ – Пс. 119:15-16:
1. Когато псалмистът размишляваше над Божието слово, то се превръщаше в негово наслаждение, в негова радост и веселие (Ер. 15:16) и той не забравяше Божието слово. По този начин то се превръщаше в постоянен и вечен източник на храна за него (Пс. 119:105, 130).
  2. Чрез размишление над Божието Слово, ние си спомняме за Неговото слово и то ни съживява – „Помни словото към слугата Си, / на което си ме направил да уповам. / Това е моята утеха в скръбта ми, / че словото Ти ме съживи“ – стих. 49-50.
- Г. Размишляването върху словото е дори още по-богато, по-обширно и по-обхващащо от молитвеното четене, защото то включва в себе си молитва, поклонение, наслаждение, разговор, прекланяне, и дори издигане на ръцете за получаване на Божието слово (48-ми стих). Да издигаме ръцете си към Божието слово означава да показваме, че го приемаме на драго сърце и казваме „амин“ на него (Неем. 8:5-6).
- Д. Когато докосваме Господното слово с духа си по този начин и пребъдваме в постоянно общение с Господа, ние имаме усещането, че словото в Библията ни къпе, топли, освежава, напоява и снабдява. Единственото нещо, най-доброто нещо, което трябва да

правим, е да се докосваме до Господа, да Му се покланяме, да вярваме в Него, да Го усвояваме в себе си, да Му се наслаждаваме, да Го следваме и да Го придобиваме – Пс. 27:4; Фил. 3:8, 14.

- Е. Когато наистина прекарваме време в размишление над Божието слово, ние се изпълваме с Бога и светим и сияем с Него (2 Кор. 3:15-18). Именно затова пеем: „Моли се за общение с Исус, / Къпи се в Неговото лице; / Напоявай се с Неговата красота, / Сияй с Неговото превъзходство“ (*Химни*, № 784, 6-ти куплет).
- Ж. Понеже нашият Господ и Бог ни е заповядал да влезем в Него и да Му се наслаждаваме като на реалността на всесъдържащата добра земя, ние трябва да кажем „амин“ на Неговото слово, за да бъдем силни и смели, за да не се плашим, нито да се страхуваме, защото Йехова нашият Бог е с нас, където и да отидем, за да учим всичките народи и да ги превръщаме в хора на царството до свършека на този век, до Господното пришествие – Ис. Нав. 1:9; Мт. 28:20.